

ЗА ДЕСЯТЬ ДНІВ

Густоколосо нива на полях нашого колгоспу. Скоро вона наповниться лісною потужністю двигунів, стане передім краєм боротьби за високий врожай.

Механізатори тракторної бригади господарства зробили все, аби розпочати живий організований, проведений їх в оптимальні строки і без втрат. Відремонтовано і поставлено на лінійку готовності всі комбайни СК-5 «Нива» з подрібнювачами і чотирма жатками. Працівники спеціально створеної ремонтної бригади забезпечили всіма необхідними запчастинами і вузлами на

випадок можливих поломок живих агрегатів. Понад 1300 гектарів колосових належить нам зібрати. А це значить, що навантаження на один комбайн становитиме понад 160 гектарів. Якщо врахувати ще й той факт, що робочим планом, затвердженим спільним засіданням правління колгоспу, партійної, профспілкової і комсомольської організацій, передбачено провести збирання в досить короткий строк — за десять днів, то стане зрозуміло: успіх кампанії можуть забезпечити лише висока професійна майстерність, організованість, гранична зібраність всіх трудівників.

Як і в попередні роки, ставну робитимемо

на вахтовий метод. Враховуючи це, вже нині сформували чотири збірально-транспортні ланки. Очолювати комбайнові екіпажі довірили досвідченим механізаторам, комуністам Борису Михайловичу Олійнику, Миколі Володимировичу Григорчаку. Вони жинуватимуть не вперше, мають чималий досвід.

Не залишаться осторонь і молоді хлібороби. Комсомольці Василь Лаврук, Степан Швець, Сергій Нагірник та Ігор Соловей працюватимуть помічниками комбайнерів. Як і передбачено вахтовим методом, хлопці час від часу сидатимуть безпосередньо за штурвалом комбайнів. Необхідні навички для цього вони вже мають.

П. ЗАВАЛЬНЮК,
секретар парткому колгоспу імені Мічуріна.
Голованівський район.

Сергій Дишловий адивляється в далечині, адивляється на повні груди настоянних пахошах степових трав повітря. Дивується про себе: і як тільки раніше

міг жити без оцих врожайних ланів, без щоденних хліборобських клопотів? Він народився і виріс у місті. Отож немало здиву-

вав друзів і знайомих, коли подався після школи в професійно-технічне училище набувати фаху механізатора широкого профілю. Трохи згодом без вагань написав заяву до колгоспу «Дружба», переїхав на постійне мешкання в Калинівку Кіровоградського району.

Чи не жалкує? «Що він! — дивується Сергій. — І я, і дружина Тамара тепер навіть не мислимо себе без села, хліборобської праці».

Тамара — твориниця. Вона постійно серед лідерів соціалістичного змагання. А Сергій залишається вірним механізаторським справі. Входить до складу господарствової ланки по вирощуванню соняшнику. Нині доглядає посів цієї культури. Норми перевиконує, збираючи щодня по 25—28 гектарів при плані 17.

Нині Сергій готується до жнив. Його включено до складу збірально-транспортного загону господарства.

О. БОНДАРЕНКО.

На знімку: молодий механізатор колгоспу «Дружба» Сергій ДИШЛОВИЙ.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.
Кіровоградський район.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

У полі колос достигає

А збиральна техніка колгоспу «Маяк» стоїть «на приколлі»

ТРАКТОРНА бригада розташувалася за селом поруч з Андрієвою балкою. Найкоротший шлях сюди — непростець, через лан гороху. Донедавна механізатори «Маяка» так і ходили стежкою, витоптаною ще з весни. І настій, як свідчать очевидці, у більшості з них від тих прогулянок тільки поліпшувалася: горох вдався на славу, радував очі хліборобів.

А потім сталося незбагненне: по мірі досягнення культури обличчя механізаторів ставали все похмурішими. Ні, над полем не пройшовся град небаченої сили, не вразили його і шкідники. Просто хлібороби враз зрозуміли: ідилія ідилією, а прийде день, коли доведеться виводити в поле збиральні агрегати.

Парадокс? Так. Але не поспішайте звинувачувати хліборобів. Вони не бояться роботи від темна й до темна, їх не лякають звичні клопоти. Вони бояться іншого — чергової поразки на жнивному полі. Власне, уникнути її допоможе хіба що чудо. А вірити в чудеса, як відомо, справа нещадна.

Схоже на те, що й голова правління колгоспу Анатолій Іванович Чемайдан не тішить себе ілюзіями. — З дев'яти комбайнів, що є в господарстві, ми відремонтували тільки чотири, — розповідає він. — На що надіємось? Звісно, на допомогу сусідів. Хто перший віджигнується, той і візьме «на буксир».

Присутній при розмові Володимир Пасічник ніяковіє. Він — головний інженер господарства, член бюро Олександрійського райкому комсомолу. Саме

на молодого спеціаліста покладена відповідальність за підготовку збиральної техніки.

— Ситуація склалася така, що навіть при всьому бажанні ми навряд чи змогли б відремонтувати комбайни і жатки, — виправдовується Володимир. — Сама система підготовки техніки в спеціалізованих майстернях дуже недосконала.

Хлопець з болем розповідає про труднощі, які доводиться долати (далеко не завжди успішно), колгоспним механізаторам. З деякими висновками молодого інженера важко не погодитись.

Збиральну техніку колгоспу повинна ремонтувати спеціалізована, що знаходиться в Петровому. Вона й не відмовляється від цього. Щоправда, з однією умовою: протягом всього ремонтного строку (близько місяця) в майстерні повинен знаходитися і комбайнер. Господарства, добре укомплектовані надрами, йдуть на це. А що робити «Маяку», де не вистачає десяти-дванадцяти механізаторів, де за кожним трактористом закріплені по 3—4 одиниці техніки? Мимоволі доводиться відмовлятися від послуг ремонтників, сподіваючись на власні сили. Захір цей може й виправдав би себе, якби служба постачання РАПО задовольняла заявки на запасні частини. На жаль, практично кожен другий вузол чи деталь до агрегатів, замовлених заздалегідь, хлібороби так і не отримали.

Ми не зможемо вивести у поле п'ять комбайнів, — розповідає Володимир Пасічник. — Для їх підготовки потрібні подрібнювачі солом, یرпачі вентилятора... Без різальної частини залишилася жатка, вийшов з ладу і сиртотягач. Заминуге коло, та й годі...

Ситуація в колгоспі й справді склалася критичною. Боляче дивитися на збиральну техніку, поставлену на окремому майданчику. То не лінійка готовності в звичному розумінні цього терміну, а скоріше — звальще металобрухту. Два комбайни геть покрилися корозією, від них залишилася хіба що назва та знак готовності... до жнив-85. До того ж, жоден агрегат ще й досі не уцілнений, не пройшли комбайни і перевірки проти втрат зерна. І спеціалістська чи райпостач тут ні до чого — дають про себе знати, насамперед, відсутність елементарного порядку в тракторній бригаді, повна байдужість керівників до всього, що діється навколо.

Ось показовий фант. У бригаді немає спеціаліста, котрий міг би запаяти, скажімо, радіатор комбайна. І як виходять з такого становища? Виявляється, просто — ганяють агрегати до обійстя пенсіонера В. П. Паламаренка. Ані в протилежний кінець села, по кільна разів на день. Саме чергову тану «операцію» здійснював механізатор П. А. Субота. То чи не простіше було б запросити пенсіонера попрацювати кілька днів безпосередньо на тракторному стані? У відповідь бригадир Б. М. Циганко тільки плечима стегнув: не думали про це, мовляв.

Усунулась від клопотів, якими живе нині бригада, і комсомольська організація. Ніхто з присутніх механізаторів навіть пригадати не міг, коли ж востаннє була в колективі секретар комітету комсомолу Світлана Ткач. А її допомога була б якраз доречною. Річ у тім, що жнивцям не вдалося створити жодного комсомольсько-молодіжного збирального екіпажу. Тим часом, у поле готуються вийти комсомольці Сергій Комов та Юрій Іванов. А от з ким у парі — ніхто не відає. То чому б не разом?

М. ЧЕРНЕНКО,

спецкор «Молодого комуніста».
Олександрійський район.

ДО 70-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

ДЛЯ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ КРАЇНИ

Із перших днів перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції наш народ докладав величезних зусиль для піднесення рівня національної економіки. У Країні Рад продукти видавалися по картках, не було ліків для боротьби з епідеміями, не вистачало найнеобхіднішого. Однак власні сили мобілізації економічних ресурсів і підвищення продуктивності праці наші промисловці випустили переможцем в боротьбі з країнами, що володіли величезними колоніями і перешкоджали на той час індустрії. Збільшення продуктивності праці і економії ресурсів дали змогу нам за короткий час перемогти голод, розруху. За лічені роки було від-

роджено зруйноване війною народне господарство. Треба було здійснювати індустріалізацію і колективізацію країни. Для нас вони були ще важчі тим, що капіталістичні країни не давали нам грошових займів. Треба було розраховувати тільки на власні сили.

Саме в той час на території нашої області, як і по всій країні, розгорнулася боротьба за виявлення необхідних резервів. 1926 року був виданий Декрет про режим економії. Він зобов'язував ліквідувати зайві і непотрібні установи, філіали, відділи, скоротити штати, число відряджень, економити сировину, матеріали, підвищити продуктивність праці. Відразу після ви-

дання декрету в Єлисаветграді почала активно діяти окружна державна комісія по режиму економії. Кожне підприємство, кожний організм вносили свій вклад в діло накопичення необхідних ресурсів. Єлисаветградська технічна контора внаслідок скорочення штатів і ліквідації понаднормових робіт дала економію за півріччя 4,5 тисяч карбованців. На державному заводі № 8 внаслідок удосконалення технології виробництва добува неробоча борозна збільшилась з 3800 до 4600 пудів; штат робітників при цьому не змінився. Міська контора товариства «Транспорт» тільки на вантажних роботах економила 100 карбованців щомісяця. Продуктивність

праці заводу «Черпоназірка» зросла на 13 процентів. А штампувальний цех заводу на зношенішому металі дав за два місяці понад 400 пудів деталей на суму 1765 карбованців.

Ціна виробленої продукції заводу «Черпоназірка» збільшилась із січня по липень 1926 року в 3,8 рази. Всі жителі Єлисаветграда за рахунок скорочення споживаної електроенергії за рік внесли понад 2 тисячі карбованців. У всенародний рух за режим економії включились і побутові підприємства. Міська лавка відкрила лікувальні ванни, що давало на рік 650 карбованців прибутку. Число вагонів трамвайного парку міста збільшилось із семи

до десяти. Працівники були переведені на відрадию оплату праці, внаслідок чого різко збільшилась проба трамваїв і денний виторг.

У місті знаходилося 25 торговельних установ. За рік вони зекономили понад 150 тисяч карбованців. Три міських банки теж внесли свій вклад — 8800 карбованців за рік.

Літкарі округу внесли у фонд економії 3,5 тисячі карбованців. Не стояли осторонь і жителі сільських районів. Вони скорочували число штатів сільськогосподарських товариств, витрати по канцеляріях та на відрядження службовців.

Звіти комісії із червня по жовтень 1926 року тільки по місту налічували більш як 650 тисяч карбованців, які були так необхідні для індустріалізації країни.

Ці події шістдесятирічної давності актуальні і тепер, коли Радянський

уряд визначив наші країни економічну стратегію прискорення. Особлива роль в реалізації планів партії відводиться двадцятій п'ятирічці. Саме тепер має бути закладений фундамент масової соціально-економічної програми, основа корисних перетворень у народному господарстві. Постійно ведеться робота по виявленню додаткових резервів прискорення темпів зростання економіки і підвищення її ефективності. Нагадуємо: характерною особливістю розвитку промисловості в нинішній п'ятирічці є те, що основні зусилля будуть спрямовані на економію використаних ресурсів і матеріалів. Природно ресурси не вічні. Не можна забувати про загрози, яких, проте, ми не повинні панікувати.

В. ГУПЕНКО,
науковий працівник
Держархіву Кіровоградської області.

НА КОНКУРС

1. Комсомольський квиток

ДІВЧЕ, тріпотіло почуття охопило мене, коли я побачив комсомольський квиток за номером 21765526, червоновишневий обкладинка якого вигоріла від часу, полиняла; вона викликала в серці бурю спогадів про минуле, давне й водночас близьке, бо в речі, які ніколи не забуваються.

На поштовому листочку читаю: «Ставено Володимир Михайлович, рік народження: 1926, час вступу в комсомол: 1944 рік...». Перший Прибалтійський фронт, політвідділ 334-ї стрілецької дивізії,

глибоких очах, які віддзеркалюють пережитим уже немолодим чоловіком, чия голова давно покрилась сивиною. Та сивина влітала в шевелюру передчасно, доля юнака з невеличкого села над Великою Виссю — Андріївки — була долею його покоління, а яку безжально вівривалась війна...

І ось тепер, коли він розповідає про події тих грозних днів, про командуючого фронтом І. Х. Баграмяна, називає імена командирів полку, батальйону, своїх бойових побратимів, розумієш, як

то років, а я згадую оту комуну з такою ж виразністю, ніби то було вчора. Згадував і на фронті.

Володимир Михайлович показує фотографію 1929 року, саме тоді в селі Андріївці появилася комунна. На знімку — постаті перших комунарів, багатьох з них вже немає серед живих, є тут і діти — малолітній Володя Ставено, син комунара, теж...

Цікаво слухати розповідь Володимира Михайловича. Комунна — це місток між минулим, сучасним і майбутнім. Уваляю

ню теплоізоляційного матеріалу для Чорнобильської АЕС. Принциповий, чуйний до людей, комуніст Ставено користується заслуженим авторитетом у колективі. Відзначені його діла й державними нагородами: орденом Вітчизняної війни I ступеня, медалями «За відвагу», «Ветеран праці» та іншими.

Багато щасливих років проживав дружиною Марією Олександрівною, яку зустрів ще в буремні роки, визволивши з фашистської неволі. Разом вони виховали двох синів — Віктора й Володимира, які вже давно стали на самостійну стезю в житті. Віктор працює електриком шахти «Новоміргородська», а Володимир — на заводі в Новомиргороді Дніпропетровської області. Часто гостують у Володимира Михайловича онуки — в них бачить ветерана продовження комунарської справи. Ім бути нащадками комунарів — тих, котрі в далекі дзядцяті принесли на землю весну, дали їй цвітіння і молодість; потім була черга покоління комунарських синів, а тепер от — правнуків... Не так давно колектив проводив ветерана на заслужений відпочинок. Та свого життя він не може уявити без роботи, без людей, з якими трудився стільки літ. Тому лишився в строю. Виявляючи довіря В. М. Ставено, визнаючи його авторитет, колектив заводу обрав Володимира Михайловича головою профспілкового комітету.

Поки в людині є сили, — говорить Володимир Михайлович, — вона повинна трудитися. Тим більше в наш напружений час боротьби за мир, зближення народів, оновлення суспільного життя.

В. ШУЛЬГА,
член Спілки журналістів СРСР.
м. Новомиргород.

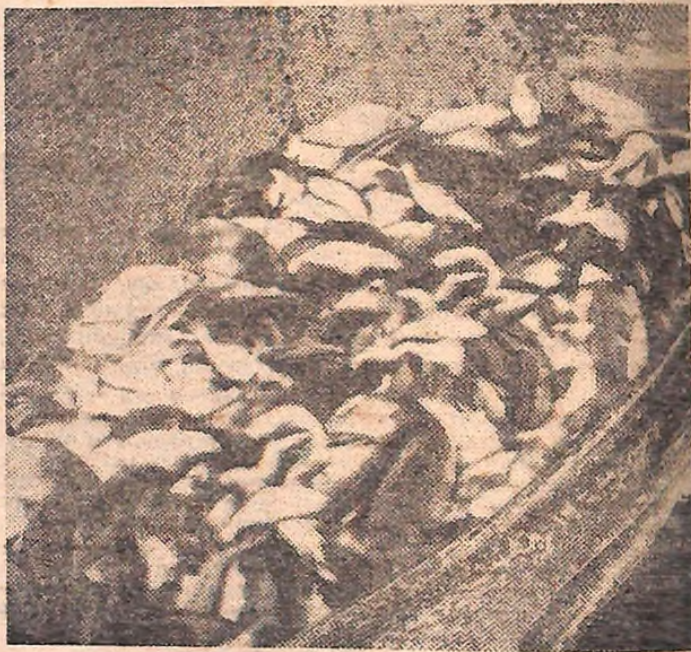

Тихо несе свої води Аджамка — звичайна степова річка, котру й не на кожній карті знайдеш. Втім, не така вже й звичайна: з повноводних ставків, що утворилися в її руслі, місцевий рибкомбінат щороку виловлює тисячі центнерів товарної риби. Коропів і карасів, амура і карасів. Тих, що з'являються осінь на прилавках наших магазинів.

За два десятиліття свого існування рибкомбінат перетворився з напівкустарного промислу у сучасне агропромислове підприємство. Нині тут щороку вироблюється понад 500 гектарів плеса, є нагульні і нерестові ставки, спеціальна лабораторія, колектив якої займається поліпшенням природних властивостей риб. Близько 14 мільйонів штук мальків підприємство реалізує господарствам Олександрівського, Новоградівського та Кіровоградського районів, рибгоспу імені Петровського, що розводить промислову рибу в Кременчуцькому водосховищі.

Микола Олександрович НАГОРНИЙ і Олександр КОЗЛЕНКО, яких ви бачите на знімку вгорі, — рибалки. Микола Олександрович — бригадир, а Сашко — член комсомольсько-молодіжного колективу. Разом з Віктором Лелеком та Сергієм Горчинським вони прагнуть виловити у нинішньому році по 40 центнерів товарної риби з гектара при плані 30 центнерів.

Фото В. ГРИБА.

Син комунарський

1126-й стрілецький полк... Власник цієї дорожньої книжечки твердо пам'ятає ті тривожні часи, коли на фронтах Великої Вітчизняної війни вирішувалась доля рідної країни, коли після страшного, жорстокого ліхольття німецько-фашистської окупації він, як і багато його ровесників, пішов на перший польовий райвійськомат у діючу армію, щоб громити ненависного ворога, гнати його геть із нашої землі.

Сплеск почуттів моїх збулювався спорідненістю, схожістю наших долі. І Володимир Михайлович це відразу відчув; помовчав, поринувши в спогади, а потім сказав:

— Комсомольський квиток вручили перед боєм. І це кликало, зобов'язувало; було радісно усвідомлювати, що тобі Вітчизна довіряє, народ, на тебе сподіваються, покладають надії.

Високі слова? Ні, прості істини, освячені тими незгасними святами почуттями, які Володимир Михайлович (у ті далекі дні — комсомолец, згодом — комуніст) несе через все своє життя.

Літнє пекуче сонце, пробиваючись крізь листя осоки, плететься крізь віконце до невеликої конторки цегельного заводу, де ми розмовляємо, золотить обкладинку комсомольського квитка, дбайливо збереженого його господарем, тріпотить іскорками в сірих

нам нелегко давалась Перемога, якою дорогою ціною ми завоювали її.

2. Минуле і сучасне

Володимир Ставено, йдучи на фронт, не взяв за давнім народним звичаєм із собою грудочки рідної землі, яку зберігав би в речовому мішку. І сталося так не тільки тому, що надворі стояв березень 1944-го, земля була ще мерзлою, вкритою снігом... Причина була інша — просто не мав часу думати про це: ніколи було. Однак він, дитя цього степу, син першого на селі комунара, не міг, не мав морального права забувати свою рідну землю, за свободу якої боровся і його батько.

В короткі хвилини перепочинку поміж боями Володимир часто згадував рідних. Батько, Михайло Гордійович, згадувався йому особливо часто: життєрадісним, діяльним, — таким, яким був завжди. В юнацьких спогадах поставала вперше організована селянами комунна з такою поетичною назвою: «Надія». Вона стала прообразом колективного господарства: Михайло Гордійович був членом правління комунки, загоспом. На той час в селі грамотних було негусто, Ставено вважався одним з найосвіченіших, хоч грамоту здобув самостійно.

— З того часу, — розповідає Володимир Михайлович, — минуло бага-

лописемних, або й зовсім неграмотних селян, які повірили в справу Леніна, а його велике вчення; як окрилені надіями на краще життя, вирішили об'єднатися, господарювати спільно. Давид Тамко, його син Всеволод, Іван Черноіван, Дмитро Бранко, Порфирій Тарасенко, Свирид Литвин, керівник комунки Володимир Совенко... Іх було небагато. На власні кошти купили єдиного «Фордзона», який викликав на селі бурю подиву й захоплення.

Селянське спільне господарство вже в перший рік принесло комунарам бажані результати: земля щедро віддавала за працю. Невдовзі організувався й колгосп імені Шевченка.

3. Залишатись в строю

Фронтними дорогами Володимир Ставено дійшов до Берліна. Згадує незабутні хвилини зустрічі на Ельбі, коли вперше побачив союзні війська... В армії прослужив до 1950 року. А потім — повернення додому, в Новомиргород. Довгий час працював у сфері комунального обслуговування, на комбінаті комунальних підприємств, де очолював партійну організацію, з 1968 року став завідувачем у готелі «Нива», а це вже кілька років працює на цегельному заводі — керує цехом по виготовлен-

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

Над рікою,

го кафе в підвалі під магазином «Культтовари» і аранжування у невеличкому парку в центрі селища дитячих атракціонів. Тож приїхавши в Петрове цього разу, поцікавилася передусім названими об'єктами. На «оглядині» повія секретар райкому комсомолу М. Михайличук.

Парк. Це, власне, не парк у розумінні розмірів — так, дерева для затінку на березі. Для створення індустрії розваг тут, правду кажучи, немає місця. Та немає для неї в центрі й жодного іншого підходящого місця, тому свого часу сюди втиснули і літній танцювальний, і кілька гойдалок, і довір'я проклали та камінцями засипали. Тепер, як сказав М. Михайличук, є намір встановити ще й карусель. Тільки одночасно доведеться ремонтувати гойдалки — дітлахів позба-

вили можливості користуватися ними «дорослі дяді років двадцяти», які поакрикали з металевої перекладини усе, що тільки здужали вивирати.

У кафе, за словами секретаря райкому комсомолу, встановили опалення, зараз «вибивається» облицювальна плитка, з усім же іншим (обладнанням, штатами, асортиментом і тим більше строками можливої відкриття) справи неясні.

Втім, є у петрівчан чудове місце для відпочинку, яке не коштувало їм жодних старань: ріку Інгулець природа відпустила задарма. Очеретяні плавні — роздолля для рибалок, на порослих трав'яних схилах з виступами граніту зручно загорати, на кистях місточки поміж верб і комишів можна стояти годинами і слухати пташок...

Та передусім річка вабить можливістю пірнати жаркого дня в прохолодну воду. Ось одне з «культурних» місць для купання — так званий дитячий пляж.

Крихітний смужка суші між великим мостом і рятівною станцією, Пісочок і мілина, де

В затінку дерев

справді безпечно можуть бовтатися малата. Платора посріблих від віку й недогляду грибок омивають хвилі. Паралельно лінії берега стежка (декому вона здається придатною і для проїзду на легковому).

Тому, хто приїде сюди не тільки покупатися, а й «на повітря», доведеться дихати не тільки вихлопними газами з автомобіля. Практично на відстані простягнутої руки від пляжу розміщене якесь виробництво, за зовнішнім виглядом ніяк не гігант індустрії —

скоріше артіль, проте запахи звідти долинають масштабні. Хто бував біля відстійників цукрозаводів чи коло Кіровоградської птахофабрики, легко їх уявить. Чи витримає — то інша справа. І якщо перетримати в'їзд на пляж і вилізти з невеликої те-

риторії сміття за просто змогла б, знайдись вона, група ентузіастів то для припинення «ароматизації» повітряного басейну потрібне втручання підлеглих райвиконкому інстанцій.

Ще одна місцина, де теж дуже легко можна було б зробити дещо для відпочинку людей, але не зроблено, а все виходить «проти». Майже всі відомі мені, та й читачам, очевидно, автобусні станції стоять на відкритому просторі, беззахисні проти вітрів, а великі площі для автобусів перед ними вліт-

ку мов розпечені скоріорідки, з яких тільки перескочивши, що в здуху переповненого пасажирами приміщення. Це я до того, що петрівчанам у цьому розумінні рідкісно пощастило — від'їжджаючи прихистити зелений м'якш, невеличкий, на зразок парку в центрі, що підступає до самого вокзалу. Чекаючи своїх райців, люди й користуються наданим їм комфортом — сидять під деревами. На траві, на сумках, на газетах. Єдині на всю привокзальну територію дві лавочки порожньо блищать на самому осонні...

Думаю, що коли комсомольці Петрового не будуть проводити суботників по упорядкуванню об'єктів соціальної інфраструктури, їм найменше доведеться клопотатися про пошук неблагоустроєних куточків...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
с.м.т. Петрове.

ПЛАНЕТА

події.
факти.
коментар

ЦІНА ТЕХНІЧНОГО БУМУ

Обмеженість території країни, висока густина населення, хаотичне зростання міст, що зливаються у величезні мегаполіси, довільне розміщення промислових підприємств, у тому числі в житлових зонах, і, звичайно ж, нехтування підприємств не тільки природою, а й здоров'ям співвітчизників — все це перетворило Японію в унікальний подігон, на якому «випробовуються» найнеймовірніші засоби забруднення навколишнього середовища.

Побічний екологічний ефект ривка японської економіки в 60-і роки призвів до забруднення повітря, води і ґрунту шкідливими відходами виробництва. Над містами нависла сіра шапка смогу. Річки й озера перетворилися у стічні канали, на берегах яких були встановлені плакати, що попереджають ентузіастів плавання про наслідки. Навіть моря, що омивають японські береги, стали джерелом піданшеної небезпеки: безрозсудне скидання токсичних промислових відходів у води заток призвело до зараження риби. Понад 750 чоловік померло в результаті отруєння ртуттю, що міститься в «драгах моря», добутих в затоці Мінамата, куди попадали стічні води хімічного заводу компанії «Тіссо». Близько 100 чоловік померли, отруївшись кадмієм в прибережних селищах префектури Тояма.

А ось й інші цифри цієї зловісної статистики: понад 100 тисяч гектарів сільгоспугідь забруднені сполуками миш'яку, 7 тисяч — кадмієм та міддю, 95 тисяч громадян Японії мають офіційні свідоцтва «жертв забруднення повітря». Щорічно це число збільшується ще на 9—10 тисяч чоловік. 1400 — визнані жертвами отруєння промисловими відходами і одержують відповідну компенсацію уряду.

Завдяки наполегливим вимогам громадськості, профспілок, лікарів у країні прийнято ряд законодавчих актів, спрямованих на захист навколишнього середовища. Підприємці змушені обладнати виробництво необхідними фільтрами та підловлювачами, обмежено рівень токсичності автомобільних вихлопів.

Завдяки в країну іноземці з недовір'ям слухають розповіді старожилів про те, що це два десятиліття тому місцеві преси, спеціалісти-екологи і медичні всебічно обговорювали необхідність носити під час прогулянок вуличними міст протиіграв. Тепер же у річки, куди раніше напружено потрапляли стоки промислових підприємств і міської каналізації, знову почала заходити риба, а на місцевих набережних з'явилися любителі риболовства.

Биття зроблено в Японії для подолання плачевного стану, викликаного бездумним розвитком техніки. Багато, та не все. Не вирішено проблемою залишається боротьба з шумом. Якщо жителі селищ неподалік від аеродромів подеколи ще змушують власні обмежувати години польоту авіації, то автотранспорт не визнає ніяких лімітів. Уздовж особливо напружених ділянок швидкісних трас японські будівельники зводять шумопоглинаючі стіни, але це лише паліатив, що не дає можливості кардинально знизити рівень шуму і забруднення повітря вихлопними газами. Кількість автомобілів в Японії в 3,5 рази перевищує прийнятні в перерахунку на один квадратний кілометр. Цілісної шкоди завдають і «кислотні дощі», породжені підвищеною концентрацією сірчаного та азотного з'єднань у повітрі.

Великою проблемою для муніципальних властей країни стали утилізація сміття. В приморських містах перероблені і спресовані відходи зсипають у море, відновлюючи у нього таким чином додаткові квадратні метри суди. Частина кварталів сучасної

японської столиці практично стоїть на фундаменті із суміші сміття і землі.

Курс японського уряду і ділових кіл країни на переведення особливо шкідливих в екологічному плані підприємств за рубіж, породив небачений раніш вид експорту — забруднення навколишнього середовища. Але повністю позбавити Японію від шкідливого впливу промислових, транспортних і побутових відходів поки що не вдається. До того ж науково-технічний прогрес породжує усе нові види забруднення. Окремо слід зупинитися на так званому «електричному смогу».

Радіохвилі, що породжуються різною електронною апаратурою, в тому числі популярними в Японії персональними комп'ютерами, телевізійними ігровими приставками і автоматами, не викликають поліпшення очей чи сухості в горлі, що характерно для фотохімічного смогу, але наслідки перенесення ефіру радіохвилями призводять до частини до найсерйозніших наслідків.

Неодноразово відзначалися випадки коли радіовипромінювання від ігрових автоматів, розташованих поблизу залізниць, утруднювали службові радіопереговори. Під впливом цих випромінювань спрацьовували механізми відкривання дверей вагонів під час руху поїздів.

У вересні 1986 року сторонні електромагнітні випромінювання викликали зіткнення вагончиків, що рухались, в популярному атракціоні одного з парків в префектурі Міе. 42 чоловіки було поранено. Однак це далеко не найсерйозніший наслідок «електронного смогу», «данина» якому виплачується людськими життями.

Робітників нахилився над виключенням металообробним перестатом, щоб оглянути незвичайне пошкодження, а в цей час маніпулятор робота нечутно розвернувся і завдав смертельного удару по його голові. Це трапилось в 1982 році на одному із заводів Ямагати. Аварія? Злочин? Створена комісія по розслідуванню того, що трапилось, дійшла висновку, що у встановленій електричній іскра, яка проскочила в контактах працюючого неспаділі драгу. Електромагнітного імпульсу, породженого цією іскрою, виявилось достатньо, щоб спрацювала мікросхема, яка керує рухами роботи-маніпулятора.

«За останні вісім років роботи вже вбили десять чоловік!» — з такою сенсаційною заявою виступила недавно газета «Манніті». Зі свого боку, японські робітники вже неодноразово висловлювали обурення з приводу стрімкого залучення у виробничі процеси роботів. «Сталінські комірці» — як називає промислових роботів японська преса, — невблаганно витісняють з підприємств «сінні», тобто робітників і техніків. А тут ще виявляється, що роботи не тільки безжалюгідні конкуренти й шпрейкбрехери, але й убивці. Втім, і сама асоціація власників промислових роботів Японії змушена визнати, що становище загрозливе. Раніше, пояснюють представники цієї асоціації, технологія базувалась на вакуумних лампах і транзисторах. Тепер же широко використовуються мікросхеми, надаючи чутливі до різних електромагнітних імпульсів. У країні використовуються від 80 до 100 тисяч промислових роботів. Всі вони начинені електронним «мозком», що складається в основному з мікросхем. Таким чином, подальше насичення ними японських підприємств загрожувє зростанням аварій. Деякі японські інженери навіть передбачають «епідемію» агресивності роботів.

Невже не можна виправити становище? Виявляється, можна і технічно не дуже складно. Американські підприємці, наприклад, пішли з 1983 року на введення обов'язкового екранування чутливих до сторонніх радіоімпульсів блоків та приборів.

Однак японський бізнес, що наживає велетенські прибутки на виробництві дешевого електронного устаткування, рішуче виступив проти цього, посилаючись на подорожчання продукції. У військовій сфері — будь ласка! Там випадкова іскра може призвести до запуску бойової ракети. А на звичайних підприємствах нічого, мовляв, перестраховуватись. Хай робітники будуть уважніші — такий вердикт промисловців.

Що ж, на жаль, знайома позиція, коли безпека людей приноситься в жертву прибуткам. І знадобиться ще немало людських жертв, аби боротьба з «електронним смогом» змогла розгорнутися в Японії на загальнонаціональному рівні, так же масштабно, як це відбувається з рухом проти забруднення навколишнього середовища.

Олександр ЛАЗАРЕВ,
власкор АПН.

Токіо.

Гості з Болгарії

Вже стали традиційними приїзди на Кіровоградщині журналістів з тольбукінської окружної газети «Добруджанська трибуна» (НРБ). Цього разу завітав до нас головний редактор газети Стефан Петров.

Гість із Болгарії побував у містах і районах нашої області, зустрівся із журналістами «Кіровоградської правди». Цікавою, певимушеною була розмова колег. Стефан Петров розповів про зміни, які сталися на болгарській землі за останні роки. Зокрема, про курс на технічне переозброєння промисловості, впровадження найновіших досягнень науки і техніки. Відбувається оновлення різних сторін соціально го буття.

Стефан Петров поділився також досвідом організації роботи редакції газети «Добруджанська трибуна», розповів про творчі плани добруджанських журналістів. Кіровоградські колеги, в свою чергу, привернули увагу гостя до питань перебудови в нашій країні, участі засобів масової інформації в реалізації рішень XXVII з'їзду КПРС, наступних Пленумів ЦК КПРС.

В. ВАКУЛИЧ.

ЯК ЗУБНИЙ БІЛЬ

Дорога редакції! Вперше звертаюсь до тебе. Мав би це робити мій батько, але він уже махнув рукою: нічого, каже, не допоможе. А я сподіваюсь. Бо вірю в силу сьогоденної гласності, в силу друкованого слова. Тим більше, що для такої віри досить підстав.

А звертаюсь ось чого.

Поламались у батька зубні протези, пішов він до стоматологічної лікарні, що по вулиці Карла Маркса в обласному центрі. О пів сьому зайняв чергу, вистояв кілька годин, як наляжить, і тут йому сказали: «Заявок на протезування зубів не приймаємо, бо з шостого липня усі протезисти йдуть у відпустку». «Але я не можу їсти без зубів», — поскаржився батько. «Раніше, як через місяць нічим не можемо допомогти. Прийому не буде».

Так і повернувся батько додому ні з чим. Порадила йому звернутись ще у одну стоматологічну лікарню в Кіровограді — що по вулиці Володарського. Але дарма... Там відповіли одностайно й безапеляційно: «Ви до якого району відноситеся? На вулиці Миру живе? Ні, ми обслуговуємо пацієнтів тільки з пропискою у Ленінському районі, звертайтеся у лікарню, що на площі Кірова».

«Звертався, там протезисти пішли у відпустку». — «Нічим не можемо вам зарадити».

Не повірила я своїм вухам: невже це таке може бути? Хай би і акушерське відділення пішло одразу повним складом у відпустку! Чи хірурги, чи терапевти...

Набрала номер телефону стоматологічної лікарні, яка обслуговує хворих Кіровського району. Головного лікаря не виявилось на місці, говорила замість нього: «Так, у нас йдуть усі у відпустку. Всі одночасно. І не

вам вказувати, як треба нам робити».

Вже я й сама розпочавши опустити руки. Однак треба ж було довідатись про причини таких, як я вважаю, безпорадків. Тому потурбувала відділ охорони здоров'я обласного центру. Розповіла все й отримала ось таку відповідь:

— Зубні протезисти в роботі залежать від техніків. Працюють вони за потоково-вузловим методом, тому у відпустку йдуть разом. Відремонтувати зубний протез — будь ласка, а виготовити — треба ставити на чергу. Черга у нас чималенька. Лікарня по вулиці Володарського може обслужити вашого батька, якщо він ветеран Великої Вітчизняної війни...

Ось така відповідь.

Батькові моєму, В. І. Гриценку, всього 46 років. Не міг він бути ветераном. Але працює на нелегкій позитивній роботі на хлібозаводі № 1 робітником. І чому такі довгі строки протезування? Раніше не було черг, чому ж зараз вони всілякі? Перший раз батькові протез встановили за два тижні, а тепер і трьох-чотирьох місяців не вистачить.

Й нарешті. На чергу батька не записали. Сказали аж у вересні приходьте. Бо в серпні, коли протезисти вийдуть з відпустки, встановлятимуть протези з золота та якогось там спеціального сплаву, а прості, костяні, — лише з вересня. Дуже нелегко й непросто говорити про роботу тих людей, від кого часто залежить наше здоров'я. Але й мовчати ми теж не можемо. Бо пече, мучить іноді невага, байдужість людей у білих халатах, як зубний біль...

Л. ПОЛЯКОВА,
телефоністка міської телефонної станції.
м. Кіровоград.

МУЛЬТИПЛІКАЦІЙНИЙ МАРАДОНА

В аргентинського футболіста Дієго Марадони одностайно визнаного кращим нападником світу, скоро з'явиться маленький кінофільм. Темноволосий кучерявий хлопчик у біло-голубій смугастій футболці чемпіонів світу стане головною дійовою особою мультиплікаційного серіалу, який передбачається випустити на екрани різноманітних країн світу. Звати мальованого героя Дієгіто.

За словами Хорхе Фісбайна, ініціатора цієї ідеї, новий персонаж буде пропелувати серед дітей любов до спорту і прагнен-

ня до знань. Як заявив Фісбайн в інтерв'ю аргентинському щотижневикові «Флаш», сам Марадона палко підтримує задум кінематографістів.

Разом з Дієгіто у фільмах будуть діяти ще одиннадцять персонажів, хлопчиків і дівчат з його командою. Більшість їх відтворено з розповідей самого футболіста про друзів дитинства. Так, поряв з малюнком Марадоною з'явиться його світловолоса подруга Сільвія, яку митять у наречені Дієгіто, лінивець і пустун «Лохматин», прохануватий, незграбний «Худячок», зла, заздриска Гленда, яка всіма силами прагне «підморити» героя...

Автори сценарію наді-

лили мультиплікаційного Марадону безліччю позитивних рис. Для нього характерні не тільки спортивна вправність, сила і швидкість, але й велика сердечність, відчуття гонимості, постійна готовність захистити слабких. Однак герой аж ніяк не буде «суперменом»: поряд із достоїнствами йому притаманні і звичай-

ні людські слабкості. Як і всі діти, він часом сумує та плаче і навіть іноді хворіє.

Мета авторів серіалу — створити в очах зарубіжних глядачів схвальний образ Аргентини та її народу. Не на останньому місці, звичайно, й комерційний бін справи. Кінострічки про Дієгіто збираються продати в США і Японію, країни, що займають монополію позиції на світовому ринку мультиплікаційних фільмів Аргентинські підприємці у спілці з бразильською фірмою хочуть довести свою конкурентоспроможність і сподіваються при цьому на багатомільйонні прибутки.

Володимир РЕЗНИЧЕНКО,
власкор АПН.
Буенос-Айрес.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» —
«ПОДІЛЛЯ» — 1:1

Головною причиною млявого футболу, продемонстрованого обома суперниками у цій грі, можна вважати те, що команди віддали чимало сил перемогам у попередньому турі.

рі. Нагадаємо: «Зірка» вдома обіграла вінницьку «Нісу» (3:1), а «Поділля» — криворізький «Кривбас» (3:0).

Найцікавішою у звітній грі стала 17-та хвилина першого тайму. Спочатку Леонід Федоров відкрив рахунок, а «Поділля», розігравши м'яч у центральній частині, відразу ж його сквитало. Зробив це Сергій Аргудяев.

АНОНС

«Дівочий стан, шовками схоплений»...

У Кіровоград прибула група театралізованого пошуку мод республіканського будинку моделей Мінпробу УРСР. Мета приїзду — пропаганда радянської модної моди й виховання естетичних смаків. У колекції — сезонні моделі, що демонструвалися на Лейпцизькому міжнародному ярмарку 1987 року. Понад нових моделей проходить на 11 по 13 липня о 17.00 та 19.30 в будинку культури заводу радіовиробів. Бажаючим побувати на показі слід звернутись за відвідними квитками в свої номітети комсомолу.

Н. КУЗНЕЦОВА,
Інструктор обкому комсомолу.

Диск-Зал

ЧИ ЗАСТАРІВ КЛА-
СИЧНИЙ СПІВ?
«АЛІСА» — НЕ КАЗ-
КОВИЙ ПЕРСОНАЖ.

ПОДІЯ

Ілюзія оркестру

УПЕРШЕ В КІРОВОГРАДІ
БУЛА ПРОВЕДЕНА
РОК-ПАНОРАМА

У панорамі брали участь шість колективів: синтез-група «Полі-Р», рок-групи «Однорумці», «Коланс», «Мелан», «Поліс», «Налендар».

Були представлені різні напрями року — від хеви-металу до джаз-року. Відрадно, що майже всі пісні написані учасниками, винятком становив лише шкільний колектив «Однорумці».

Найбільш професійним, цінним колективом був «Полі-Р» (керівник О. Романов). Три учасники групи показали високу майстерність виконання, вправне володіння електронною технікою. Керівник грав на трьох м'ялих інструментах і електронних барабанах одночасно, так само на трьох м'ялих гріла його дружина. Створювалася ілюзія звучання великого оркестру. Цей колектив юніри визнано кращим. Пісня О. Романова «Ні» зоряним війнам» визнана кращою піснею рок-панорами.

Яскравим колективом постає перед публікою «Коланс» заводу радіовиробів (керівник Д. Перехрест). Склад ансамблю — дві гітари й ударні. «Коланс» показав цікаві композиції в стилі хеви-метал і довів, що при належному високому професіоналізмі і хорошему смаку у цій музичній течії можна писати чудові пісні. Д. Перехрест, котрий показав високий рівень техніки імпровізації і хороші вокальні дані, був визнаний кращим солістом.

Типові «металісти» — учасники групи «Поліс» педінституту. На них були чорні куртки із заклепками та ланцюгами, одягнутими на голе тіло, один навіть начепив собі нашийник. Музика малоцікава, мелодії написані в одній тональності, досить примітивні, тенсти грубовагі й неоригінальні: «Ты перестанешь гордиться мыслями других и осознаешь, что время зря погубил...».

Все це супроводжувалося оглушливим гулом.

На панорамі розігрувалися призи на краще музичне вирішення. Його удостоєна група «Налендар». Хлопці показали програму, що відзначалася свіжістю, неординарною аранжировкою.

Проте були виступи, що викликали подив і залишали неприємний осад на душі. Коли оголосили про виступ рок-групи «Келано» (керівник О. Марков), на сцену вийшли патлаті хлопці, перефарбовані у блондинів. Викликом був одяг, манера поведінки — дикі рухи, крики. Музиканти такої не було: гітари повністю розстроєні, ударні ніяк не втрапили у такт, соліст не знає, де вступати. Із залу долинали репліки: «Халтура! Наступай гітару!».

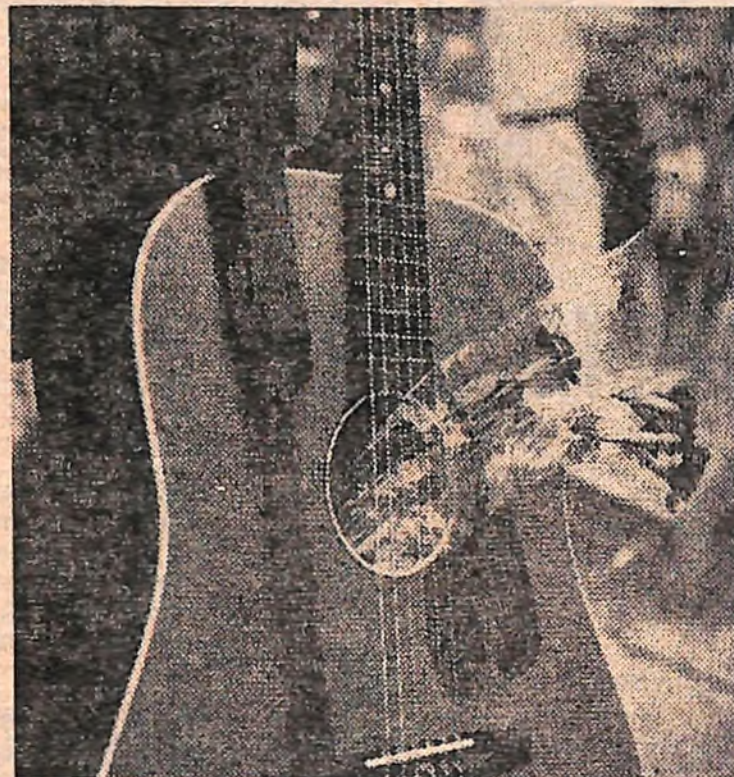
Наймолодшим на панорамі був ансамбль «Однорумці» (керівник А. Ползун). Від школярів не можна вимагати високої техніки виконання, самостійних композицій, це природно. Але те, що ці молоді люди змогли підготуватися до огляду, заслуговує похвали. Приємно було слухати у їхньому виконанні пісню «Вчора» Л. Леннона і П. Маккарті. Звернення до класики свідчить про бажання музикантів учитися на кращих зразках.

Колективи і призерів-солістів були нагороджені грамотами Кіровоградського МК ЛКСМУ, які вручив перший секретар міськомкому М. Цигульський.

О. ШУТЕНКО.

Редактор

Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

В один із вихідних увечері на Бульварному спуску м. Світловодська зібралося дуже багато людей. Тут виступали члени місцевого клубу самодіяльної пісні, які запропонували публіці пісні відомих бардів і свої власні, а також учасники дисотеки «Бюро-альфа», відомі молоді по міських вечорах відпочинку. На знімку: як бачите, виконавцю, що найбільше сподобався, можна виявити і такий знак уваги.

Фото С. ВЕРВЕЙКА та В. СТРИГУНА.

КОМУ СПІВАТИ ПІСНЮ НАТАЛКИ?

Людський голос... Здавна славилася Україна співочими талантами.

Віють вітри, віють буйні

Аж дерева гнуть... Але в останній час не все нормально з класичним співом, чи не так? З цим питанням я звернулася до заслуженої артистки УРСР Валентини ПАХУХІНОЇ.

— Не просто не все нормально — катастрофа, — збуджено сказала Валентина Павлівна. — Класичні співаки тепер рідкість. І чоловіки, й жінки.

— Що ж, природа забула про нас? Чому перелетіли співаки?

— Природа не забула. Вони, як і раніше, обдаровані. Але... В дитячих садках, школах, як правило, викладачі мають дуже далеке відношення до вокалу. Про голос ніхто не турбується. А людський голос — це такий вразливий інструмент. Дітей ніхто не зупиняє, коли вони співають «як Пугачова», «як Ротару». Це калічить голос. У 5—8 класах дітям взагалі краще не співати. Проходить музтація. Якщо дитина прищипована і в цей час не помочити, наслідки будуть досить сумні. Я можу привести класичний приклад, коли треба співати вблив геніальний талант.

— Ви певно, маєте на увазі Робертину Лореті. Її пісня була в нас, про це пам'ятаю. Одну з головних причин відсутності вокалістів, — а в нашому місті їх майже немає — ви бачите в тому, що дітей вчать не професіонали. Ну, а в музичних училищах? — У музичних училищах вокального відділення взагалі немає. Трапляється, що обдарована людина після училища потрапляє в консерваторію. Виходить

на широку дорогу великого мистецтва. Наталя Кравцова, Ліда Забіляста, наприклад. Є люди, які після музичних училищ, музично-педагогічних факультетів приходять у філармонію. Надовго їх там не вистачить. Вокалістові працювати в філармонії важко. З голосом треба рахуватися, а філармонія будні не завжди дозволяють. І потім, один з найголовніших ворогів класичного голосу — мікрофон: зникає природність звучання при користуванні ним.

— Валентино Павлівно, я теж неприємно ставлюся до мікрофонів, але, на жаль, сучасній молоді класичного співу не хочеться. Пам'ятаєте, колишній приїжджало до нас О. Стрельченко. Але молоді на її концерти не являлись.

— Навіщо пригадувати, ви запитайте, скільки абонементних концертів зривається. Приїжджають до Кіровограда хороші камерні співаки, а концерти доводиться відмінати, тому, що ніхто не приходить. Це вже інша проблема, хоч пов'язана вона з головною. Немає кому співати пісню Наталки...

— Ви зараз працюєте в педагогічному інституті. Валентино Павлівно, у повсякденній практиці з якими труднощами ви маєте справу?

— Якщо природа наділила людину здібностями, то я маю справу з недоліками не природними, а набутими. Звичайно, я не готую вокалістів для камерної сцени чи оперного театру. Мої вихованці будуть вчителями музики і співу в школах. Ми навчимо їх, вони вчителюватимуть інших. Сподіваюся, що відкриють майбутніх Наталок і Кармен.

Бесіду вела

В. ЛЕВЧОКО.

У ТРИ ГОЛОСИ

За Павлишем сапалі буряки і співали. Гармонійне багатоголосся, підвладне якомусь певидимому диригенту, повільно линуло понад полем річкою. Здавалося, що все довкола тягнеться до співу: земля, трава, дерева. То, працюючи, співали учасники жіночого вокального ансамблю «Павлишанка» Павлишського сільського будинку культури Онучківського району.

Першим керівником колективу була керуюча відділом колгоспу Олександра Степанівна Сіра. Тоді був це не вокальний ансамбль, а хор-панка. Та, мабуть, не досяг би колектив високої майстерності, якби не шапудальниця вокального мистецтва і українського фольклору Любов Фадіївна Бойчук. Закінчивши Харківський інститут культури як хормейстер, працює вона викладачем в Онучківській школі. З її приходом у 1976 році хор-панка стала виконувати більше пісень радянських композиторів. Спочатку брали в репертуар твори двоголосного складу, потім триголосного. Тепер твори з елементами поліфонії. Розширилося поняття музичного образу, досконалішою стала лірика, підвищився емоційний настрій, зростає загальна вокальна культура виконавців.

І тому в 1980 році вокальному ансамблю Павлишського СБК було присвоєно почесне звання «Народний самодіяльний».

Успіх окриляв аматорів. З патронічними силами беруться вони за розчуження нових творів. До репертуару поряд з композиціями радянських авторів

рив включаються й народні пісні, які записують Л. Ф. Бойчук і учасники ансамблю у селах району та області.

Місцевий колорит у репертуарі, вважає Любов Фадіївна, дуже важливий для збереження творчої неповторності ансамблю. По-новому звучали українські народні пісні «Чи я не казайки», «Ой за током, за током», «Котилася бочка» в обробці Л. Ф. Бойчук.

Кожна нова учасниця колективу відчуває увагу та доброзичливість з боку ветеранів. Так, наприклад, найстарша хористка Ніла Петрівна Самарцев постійно надає допомогу сестрам Ларисі Чугун та Світлані Коваленко.

Всі шістнадцять співачок народного самодіяльного ансамблю «Павлишанка» — колгоспниці з чотирьох ланок буряководів.

А. НЕТИС.

Онучківський район.

«АЛІСА» ПЕРЕД ДЗЕРКАЛОМ

На сцені квінтет у чорних шкрявних куртках, що грає агресивну «пісню двіло». Круті хлопці... Це ленинградська група «Аліса».

Ви пам'ятаєте казку Льюїса Керола «Аліса в Задзеркаллі»? Уявіть собі, створений фантазією письменника, дає можливість побачити реальність з несподіваної точки зору. На роль саме такого пошпиря у просторі по той

бік дзеркального скла й претендує «Аліса», очолювана Костянтиним Кінчевим. Його пісні «Експериментатор руху вгору», «Ми—разом», «Я—меломан» звучать по радіо, їх виконують на танцювальних майданчиках. «Я пою для тех, хто їде своїм лутем», «Я рад, если кто-то понял меня» — ця тема проходить майже через всі пісні.

Стиль групи — жорстка «нова хвиля» майже без ознак мелодизації з вокалом, що падає ритмічну мелодекламацию. Гарне враження від професійного виконання рубіжів надмірна плакатність, пеначе занадто багато часу «Аліса» проводить перед дзеркалом, надаючи особливий упор своєму сценічному іміджу.

Без сумніву, Кінчев — талановитий вокаліст і музикант. Як автор він знімає у двох фільмах. Пошу не бракує іронічності, але й односторонності в той же час.

Ось як він узягальное побачення: «Мое поколение сидит по углам. Мое поколение бонтея петь. Мое поколение чувствует боль, но снова ставит себя под плетя», чомусь забуваючи про тих своїх ровесників, хто був біля аварійного енергоблоку Чорнобильської АЕС, хто захищав кордон від нападів душманів...

І якщо відштовхуватися від теми «душа поэта» — дзеркало світу», здається, що Кінчев навмисно трохи скривлює те дзеркало, щоб екстравагантністю ще раз відітнути свою і так досить велику популярність. Вісім, треба визнати, що й цим сумнівним заходами, і виконавською майстерністю він успішно впроваджує в життя своє кредо: «Я пришел, чтоб не дать тебе спать». Під музику «Аліси» не заснеш...

В. ШИЛО.

Песня о друге

Музыка и стихи В. ВЫСОЦКОГО

Бези друг оказался вдруг И не друг, и не враг, а так... Бези сразу не разберешь, Итог он или хоррор. Наря в твоем тини-риски. Не бросаи одного его. Пусть он в связке с тобой одной.

Там поймешь, что такой Бези парен в горях не так. Бези сразу раскине и вниз. Шаг ступит на ледник и сини.

Оступился и в крик. Значит рядом с тобой чужой.

Ты его не брани — топи. Вперх таких не бери и тут. Про таких не поют. Если он не окупил не мил.

Пусть он с тобой был и зол. А когда ты упал со скат. Он стонал, но держал. Если шёл он с тобой, как в бой.

На вершине стоял хмельной. Значит, был на себя самого. Полотан на него.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 02435.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку, арм.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 365. Тираж 61 100.

Газета виходить в п'яторок, четвер, суботу.

Друкарня Імени Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.